

[Statsministeren.]

Denne regering er en venstre-regering, det er ikke en magistratsregering. De 12 ministre er ikke at opfatte som 12 ekspeditionssekretærer, der blot skal formidle andres meninger. Derfor lægger vi en politik frem, som vi kan gå ind for. Derfor siger vi, hvad vi mener.

Hvad er det i øvrigt, vi skal formidle? Hvad er det for andre løsninger, som partierne har lagt frem om de aktuelle problemer? Venstres ordfører, hr. Christophersen, sagde om disse forhold, at problemerne kunne deles i tre, og jeg vil gerne tage hans tanker op. For det første at vi må enes i folketinget om problemernes art og størrelse, og det tror jeg vi kan. Der er ingen, der har nægtet, heller ikke i går, at betalingsbalanceunderskuddet i det år, vi er inde i, vil antage størrelser, som vi ikke har kendt før. Der er ingen, der har nægtet, at vi er på vej ind i en inflationsforøgelse af foruroligende karakter, for ikke at bruge meget stærkere ord, at vi må se i øjnene, at vi står over for prisstigninger, der er 2-3 gange, hvad vi ellers har set, at vi står over for omkostningsforøgelser af et omfang, der kan blive katastrofalt. Der er ingen, der har nægtet, at perspektivplan II indeholder en realistisk skildring af, hvad der kan ske i de kommende år, hvis vi ikke griber ind og gør det nu. Jeg tror altså, at det første, problemernes omfang, størrelse og art, kan dette folketing stort set enes om. Jeg har ikke kunnet høre andet i det, der blev sagt i går.

Det andet er, at vi så skulle kunne enes om det, man med et fint ord herinde kalder målsætningen, altså om målet for vort arbejde, og det tror jeg mange herinde kan. Målet må være, at vi får afviklet betalingsbalanceunderskuddet. Målet må være, at vi får bremset inflationen. Målet må være, at vi sætter det offentliges stadig voksende forbrug af mennesker og penge ned. Målet må være, at vi får sænket skattetrykket. Jeg tror, at også på dette område kan et stort antal af folketingets medlemmer enes.

Og så kommer det tredje, om vi kan enes om vejene, metoderne, midlerne til at få løst de problemer, som vi er enige om findes, og nå de mål, som vi vil nå. Her bliver efter debatten i går det spørgsmål stående: hvad vil partierne gøre? Regeringen har lagt en løsning frem. Den kan man kritisere, den

kan man ændre på, og den kan man rejse spørgsmål over for. Ja vel. Men regeringen har lagt en plan, en løsning, frem, mens det, der var karakteristisk i går, var, at de ordførere, der var stærkest i kritikken, var tavse om, hvad de ville gøre. Og det spørgsmål må altså igen tilles: hvad vil man så? Hvad vil man gøre ved de problemer, som man ikke kan afvise? Vi er enige om målet, men hvordan med de forslag, der skal løse vore problemer?

Regeringen lægger ikke op til slagsmål. Regeringen lægger op til et stykke arbejde. Regeringen lægger konkrete forslag frem til forhandling. Regeringen er kommet med et arbejdsgrundlag. Men én ting kan ikke accepteres efter regeringens opfattelse, og det tror jeg heller ikke kan accepteres efter befolkningens opfattelse: at vanskelighederne bare får lov at udvikle sig, uden at vi gør noget ved dem, for det vil betyde prisstigninger i et uhyggeligt omfang, det vil betyde omkostningsstigninger, som vil kunne knække mange danske virksomheder, og det vil betyde, at vi i løbet af det år, vi er begyndt på, står i fare for at opleve en alvorlig arbejdsløshed. Det er den udvikling, som regeringens forslag vil bremse, det er den udvikling, vi har set i øjnene, og det er derfor, vi har lagt forslag frem, som vi udmærket ved kan kritiseres, som vi udmærket ved ikke kan være populære alle vegne, men som vi anser for nødvendige.

Hvis man er utilfreds med regeringens forslag, og det var der lidt antydninger af i går, så må folketinget ansvarligt stille andre forslag. Så kan man ikke bare sige: det duer ikke, og: den regering er så smal, og: det kan ikke nytte noget. Nej, så må man komme med andre forslag eller vise, hvor man skal ændre regeringens forslag, sådan at de når deres mål. Debatten i går viste kritik, men den viste ikke noget alternativ.

Jeg siger igen, at regeringen ser lige i øjnene, at vi har et mindretal af mandater bag vores politik i øjeblikket. Derfor er vi indstillet på smidighed, indstillet på at skulle forhandle. Vi har ikke noget ønske om at trumfe noget igennem, alene af den grund, at vi ikke har nogen mulighed for det. Vi er nemlig realistiske.

Når så hr. Poul Westergaard spørger direkte, om der kun kan forhandles om teknik og enkeltheder, men ikke om selve forslage-